

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 276. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387044688/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

aa han hog i sæ, aa stapped nier i hans Maw jen Humpling atter en aahn, aa saa tow han sæ en guc Toer aa e Flask ivessomda, aa sat en hwæh Gaang bag ve sæ. Men saa kam dæ Jen i søhn no pahh tawlered Paarkletow mæ en Hjöllistryhg i hans Haahn, aa han snapped e Flask aa rent mæj. Degaang te e Møllerswen saa vahh sæ, aa vil ta hans Flask, saa war en han. De howed ham ill: han so sæ rounen om po wos Aalsammel, tesist falt hans Øwn po mæ, faa A stod ham narest, aa da ku A wal si, han waantint mæ te et, faa han bløw ve aa glow o mæ som han skul ha et mæ. »Hwa ka de nøtt,« saah A, »te I sier o mæ? A haa Skam ett tawn je Flask, men dæ wa Jen, dæ rent her i et Pa laang Bowser aa mæ en Hjöllistryhg, han tow en fra Jera. Men de ku let hjælp Aal hwa A saah, faa han bløw ve aa si o mæ; han saah lugenting, men hans Øwn gnistred som glowen Ild, aa al dem dæ war i e Stou di grint lisse stærk som di kunn. Saa bløw A ilworre aa saah te ham: »Tyw tærke Hwæmand stæl; dersom Do ett vil læ væhr aa glow o mæ, saa skal A Skam kom øwr te Dæ, aa baank e Miel aa di Trøj.« Han stod lih kawt, aa gawt saa høwt, te A ku ha jawd beggi mi Knotnøwr ind i hans Mund. »Da skal A si, om A et ka læth din Møllertyw!« saah A, aa saa vil A te aa kyl mi jen Bien øwer e Plankværk; men saa begynt di Aalsammel aa rohv te A sku go ud; di haa wal wo rahd te dæ sku ski en Uløkk. Saa wa dæ Tow, di tow mæ hwer unne si Arm: »A ka go sjæl,« saah A; men de ku et nøtt hwa A saah, faa saa krøv di sammel runnen om mæ, aa raavt Hurra faa mæ, faa de A søhn had skamfatted e Tyw, aa saa bar di mæ rele ud po dje Skaaller; men i e Dar skelles di ad, aa saa trillt A aa brækked e Maanbed te mi Pihv.

Men saa haar A aasse jengaang wor i Kjærk, i den bette kaalled Kjærk, dæ legger paa Kongens Nejtarræ, let frae den løwn Træhejst; de war en doll Kjærk innen i. Mæt øwr war et stuer Omhang, aa de stod der en bette Kon Knejt aa trak op aa nier, aa en Præjst stod der ve hwæ sin Sih aa et, aa di wa swot i e Ansigt; A stod ve wo Kaakkepihg høwt aap o e Puppelturh. Kongen sad ve den jen Sih o e Præjstowl; men han taw stell, aa e hiele Mienighed taw stell, undtawn somtier te di klapped i dje Hænnæ, aa ga et gromme Væl aa dem. I e Chor dæh gik di ud aa ind, aa saa præjked Jen aa saa præjked Tow, aa saa rovt di i Munnen po hweranner; saa sang di, aa saa spelled di. Dæ war aasse

med Madkurven, og han huggede i sig og stoppede ned i sin Mave en Humpel efter en anden, og saa tog han sig en god Taar af Flasken ind imellem og satte den hver Gang bag ved sig. Men saa kom der en i saadan noget pænt tavlet Forklædetøj med en Hølestryge i sin Haand, og han snappede Flasken og rendte med. Dengang Møllersvenden saa vende sig og vilde tage sin Flaske, saa var den henne. Det huede ham ilde: han saa sig rundt om paa os allesammen, tilsidst faldt hans Øjne paa mig, for jeg stod nærmest, og da kunde jeg vel se, han mistænkte mig for det, for han blev ved at glo paa mig, som han skulde have ædt mig. »Hvad kan det nytte,« sagde jeg, »at I ser paa mig? Jeg har Skam ikke taget jer Flaske, men der var en, der rendte her i et Par lange Bukser og med en Hølestryge, han tog den fra jer.« Men det kunde lidt hjælpe, alt hvad jeg sagde, for han blev ved at se paa mig; han sagde ingenting, men hans Øjne gnistrede som gloende Ild, og alle dem, der var i Stuen, de grinte ligesaa stærkt, som de kunde. Saa blev jeg ildvorn og sagde til ham: »Tyv tænker, Hvermand stjæler; dersom du ikke vil lade være at glo paa mig, saa skal jeg Skam komme over til dig og banke Melet af din Trøje.« Han stod lige kækt og gabte saa højt, at jeg kunde have jaget begge mine Knytnever ind i hans Mund. »Da skal jeg se, om jeg ikke kan lette din Møllertyv!« sagde jeg, og saa vilde jeg til at kyle mit ene Ben over Plankeværket; men saa begyndte de allesammen at raabe, at jeg skulde gaa ud; de har vel været ræd, at der skulde ske en Ulykke. Saa var der to, de tog mig hver under sin Arm: »jeg kan gaa selv,« sagde jeg; men det kunde ikke nytte, hvad jeg sagde, for saa krøb de sammen rundt om mig og raabte Hurra for mig, fordi jeg saadan havde beskæmmet Tyven, og saa bar de mig redelig ud paa deres Skuldre, men i Døren skiltes de ad, og saa trillede jeg og brækkede Mundbidet til min Pibe.

Men saa har jeg ogsaa engang været i Kirke, i den lille kullede Kirke, der ligger paa Kongens Nytorv lidt fra den levende Træhest; det var en fin Kirke indeni. Midt over var et stort Omhæng; og det stod der en lille Knægt og trak op og ned, og en Præst stod der ved hver sin Side af det, og de var sorte i Ansigtet; jeg stod ved vor Kokkepige højt oppe paa Pulpituret. Kongen sad ved den ene Side af Prædikestolen; men han tav stille, og hele Menigheden tav stille, undtagen sommetider at de klappede i deres Hænder og gav et grumme Vræl fra sig. I Koret der gik de ud og ind, og saa prækede en, og saa prækede to, og saa raabte de i Munden paa hverandre; saa sang de, og saa spille-